

til at arbejde, faa Understøttelse. Alle de Taler, der ere holdte i den senere Tid mod de sociale Udgifter, ere saadanne Bebrejdelser mod Arbejderne for, at de have Rettigheder, at der udvises en sær Naade mod dem, som de skulde paaskønne: de maa værsaagod vide, at vel har man givet dem disse Rettigheder, men de kunne tages fra dem, naar det skal være, og man er ikke til Sinds vedblivende at lade de sociale Udgifter vokse. Den Tale have vi hørt fra forskellige Sider, ikke mindst fra det højtærede Medlem fra Kolding (Laursen), som forleden Dag talte om Selvforsørgelsesprincippet. Vi forstaa jo, at Talen, ikke mindst fra den Side, var rettet mod Arbejderne, og at det fra hans Side betragtedes som en særlig Naade, at man gav nogle gamle Mennesker en ubetydelig Understøttelse i deres Alderdom. Vi have hørt den Tale baade herinde og mange andre Steder. Jeg havde det Indtryk af den højtærede Ministers Udlægning af hans Grundlovstale, at den i og for sig var god nok, vi kunne ganske underskrive det Princip, at der ikke skal kræves Rettigheder, uden at man opfylder sine Forpligtelser. Men jeg havde Følelsen af, at den Tale var Teori, og at Praksis former sig væsentlig anderledes. Baade den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Trafikminister som mange andre Medlemmer af det Parti, de tilhøre, have gentagne Gange aabenbaret, at de mene, at de sociale Udgifter tynde for stærkt paa Statens Budget, men den højtærede Indenrigsminister har i særlig Grad vist sine Følelser som Forkæmper for en Plan om Tvangsforsikring, i Kraft af hvilken hele vor Befolkning fra en vis Alder skal betale 20—30 Kr. om Aaret som en ny Skat for at opnaa Alderdomsunderstøttelse, naar de naa det 60de eller 70de Aar, naar det nu bliver. Det er Praksis i Modsætning til den højtærede Ministers teoretiske Udlægning af sin Grundlovstale.

Jeg tillod mig forleden at spørge den højtærede Forsvarsminister, hvorledes det forholdt sig med den Tale, der gik her i Byen om, at en Del af det udtjente Marinemandskab havde faaet Paalæg om ikke at forlade Byen eller i alt Fald ikke tage Hyre i udenrigs Fart, og at dette Paabud netop faldt sammen med Udbruddet af Krigen mellem Tyrkiet og Italien. Jeg tillod mig at spørge den højtærede Minister, om de to Ting havde noget med hinanden at gøre. Det forekom mig rart at vide, hvad der har været Aarsagen til, at man har givet visse Folk af det ud-

tjente værnepligtige Mandskab et saadant Paabud, om man virkelig paa et vist Tidspunkt har ment, at man skulde være klar til at mobilisere for eventuelt at kunne gribe ind i Krigen mellem Italien og Tyrkiet. Da jeg ikke har faaet Svar paa dette Spørgsmaal, tillader jeg mig at gentage det.

Samtidig retter jeg et andet Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister i hans Egenskab saavel af Forsvarsminister som af Konseilspræsident, nemlig hvorledes det forholder sig med det saakaldte Rekylkorps, i hvilket Forhold dette staar til Staten og Forsvarsministeren eller den Hær, hvis øverste foresatte han er. Det er nemlig ikke noget lysteligt, at vi have en saadan privat Overklassehær med Rekylgeværer. Selv om den kun har 40 eller 100 Mand, eller hvor mange det er, der ere indrullerede i dette Korps, som for faa Dage siden blev præsenteret, synes jeg ikke, det er lysteligt, at en saadan Overklassemilitarisme faar Lov til at trives i Samfundet. Jeg rejser det Spørgsmaal, om denne Dannelse af et Rekylkorps egentlig kan siges at være tilladelig. I det mindste er dette Korps ikke uden Fare for Samfundet, thi ingen ved, hvorledes disse Rekylgeværer i visse Situationer ville blive anvendte. Overfor den Hær, der er underlagt Forsvarsministeren, og overfor Forsvarsministerens Foranstaltninger med Hensyn til Hæren have vi i hvert Tilfælde den lovgivende Forsamling, hvor man kan paatale eventuelle Misgreb; selv om det maatte siges at være for sent, hvis der var foretaget Misgreb, har man dog her denne Ret til Paatale. Men overfor et privat Overklasse-Rekylkorps har man ingen Ret til Paatale, hvis det da ikke staar i nøje Forbindelse med Hæren og er underlagt Forsvarsministeren, hvilket jeg paa den ene Side vilde anse for i høj Grad beklageligt, medens det paa den anden Side har den Fordel, at det saa ogsaa er Paatale paa dette Sted underkastet. Vi have set mange triste Eksempler, navnlig fra Amerika, paa, hvad Udslag en saadan Overklassemilitarisme kan give sig. Jeg synes, den højtærede Forsvarsminister burde bede os fritagne for noget af den Slags. Resultatet kunde jo ellers let blive, at ogsaa Arbejderne fandt det formaalstjenligt at etablere et Rekylkorps. Naar man i Overklassen mener at have Ret dertil og anser det for lovligt, og det maaske oven i Købet foregaar med den højtærede Forsvarsministers Bevaagenhed, maatte det formentlig ogsaa være lovligt for Fagforenin-